

РЕШЕНИЕ

№ 31571

гр. София, 10.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в
публично заседание на 09.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **4769** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 ЗДвП вр. чл. 145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба на Н. С. Н., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], ет. 2, ап. 3, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001366 от 18.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор при СДВР, Отдел „Пътна полиция“, упълномощен със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. рег. табели с № С..

В жалбата се навеждат отменителни основания по чл. 146, т. 2 – т. 5 АПК: издаване на акта при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона; поддържа се, че жалбоподателят не е предоставял автомобила на лицето, което е установено да управлява, а напротив оставил го е на сервиз.

Ответникът – полицейски инспектор при Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез процесуалния си представител в, в писмени бележки оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предписаната форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон и неговата цел. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

По допустимостта на жалбата:

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 01.04.2026 г., видно от инкорпорираната в акта разписка. Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения индивидуален

административен акт, в срока по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол съгласно чл. 172, ал. 5 ЗДвП, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, същата е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

От фактическа страна:

Съдът, след като обсъди събраните по делото писмени доказателства – оспорената Заповед № 26-4332-001366 от 18.03.2026 г., АУАН серия ГА, бл. № 5289383 от 17.03.2026 г., АУАН серия ГА, бл. № 5289364 от 17.03.2026 г., справка от централизираната информационна система на МВР за жалбоподателя и за лицето Н. Д. Д., справка от регистъра на ППС за л.а. „Р. К.“, Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. за оправомощаване на актосъставителя, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбоподателят притежава СУМПС №[ЕИК], категории „В“ и „АМ“ издадено от Република България, воден на отчет в СДВР.

Срещу него е издадена, оспорената ЗППАМ. В нея се твърди, че е собственик е на л.а. марка „Р.“, модел „К.“, с рег. № С. по мотивната част на заповедта, респ. с рег. № С. - по посочените в диспозитива отнети регистрационни табели. Описано е също, че на 17.03.2026 г., около 21:38 ч., в [населено място],[жк], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], лекият автомобил е бил управляван от Н. Д. Д., ЕГН [ЕГН]. При извършена проверка от служители на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР било установено, че водачът е неправопособен – свидетелството му за управление на МПС е било отнето по административен ред поради изчерпване на контролните точки по чл. 157, ал. 4 ЗДвП. За констатираното е съставен АУАН серия ГА, бл. № 5289383 от 17.03.2026 г. срещу водача и АУАН 528964/17.03.2026г. срещу жалбоподателя.

Въз основа на констатациите в акта административният орган е приел, че жалбоподателят – в качеството си на собственик на ППС – е допуснал управлението на автомобила от неправопособно лице, и на 18.03.2026 г. е издал оспорената заповед. Същата е връчена на жалбоподателя на 01.04.2026 г.

От правна страна:

По компетентността: Оспорената заповед е издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор при СДВР, Отдел „Пътна полиция“, изрично оправомощен със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директор СДВР, представена по делото. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност, или от оправомощени от тях длъжностни лица. Следователно, актът е издаден от компетентен орган.

По формата: Заповедта е издадена в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК – наименование на органа, адресат, разпоредителна част, правно и фактическо основание, дата и подпис.

Съдът констатира обаче вътрешно противоречие в акта: в мотивната част като регистрационен номер на процесното ППС е посочен „С.“, докато в диспозитивната част сред отнетите документи фигурират „2 бр. рег. табели С.“. Този порок се преценява като съществено нарушение на изискването за яснота и определеност на административния акт, водещо до неяснота относно предмета на приложената мярка и до невъзможност за преценка на нейната изпълнимост – основание за отмяна по чл. 146, т. 2 АПК. Идентификацията на ППС-то е съществена за преценка на основателността и законосъобразността на приложената мярка, доколкото тя се прилага в случая не срещу нарушителя, а срещу собственика на ППС-то, а той се установява чрез номера на МПС, т.е. неясен е съществен признак, обуславящ приложението на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП обвързва прилагането на мярката „прекратяване на

регистрацията на МПС за срок от 1 до 6 месеца" с кумулативното наличие на следните материалноправни предпоставки:

1. Лицето – адресат на мярката, да е собственик на процесното МПС;
2. Собственикът да е допуснал управлението на МПС от водач, който е неправопособен – включително такъв, на когото СУМПС е отнето по реда на чл. 157, ал. 4 ЗДвП поради изчерпване на контролните точки.

От събраните по делото доказателства не може безспорно да се твърди, че жалбоподателят Н. С. Н. е собственик на процесния лек автомобил „Р. К.", доколкото е налице противоречие в номера, чрез който е идентифициран.

Установено е, че към 17.03.2026 г. водачът Н. Д. Д., ЕГН [ЕГН], е бил неправопособен, тъй като СУМПС му е било отнето поради изчерпване на контролните точки (справка от ИЦ на МВР).

Съдът намира, че заповедта е издадена при неизяснена фактическа обстановка. Жалбоподателят възразява да е допуснал управлението на автомобила от лицето Н. Д.. Не оспорва, че му е закарал и и оставил автомобила в сервиза му на [улица], но не за да го управлява, а за да го ремонтира. Т.е. той е изложил обстоятелство, което изключва прилагането мярката и я прави несъразмерна на деянието. Това възражение е направено още при издаване на акта на 17.03.2026г. Органът е нарушил задължението си да изясни пълно и обективно фактическата обстановка, като събере сведения, дали действително МПС-то е оставено за ремонт, а не предоставено за управление. Действително, константната практика на ВАС приема отговорността на собственика по чл. 171, т. 2а ЗДвП за обективна и не се обуславя от субективното му знание за правопособността на лицето, на което предоставя МПС. Тя се позовава на това, че върху него тежи задължението да провери правоспособността на водача преди да му предостави управлението. Това е така, но само, когато МПС се предоставя на лице за да го управлява. Собственикът на МПС няма задължение да проверява, дали собствениците и майсторите в сервиз, в който оставя автомобила за ремонт, са правоспособни, тъй като ремонтните дейности не са свързани с управление на МПС, а и в един сервиз е възможно да има различни лица, извършващи различни дейности. Като не е събрал необходимите доказателства и не е изяснил релевантните факти по случаят административният орган е допуснал съществено процесуално нарушение, което пречатства преценката за наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на мярката. Тя е незаконосъобразна, като противоречи на процесуалния и материалния закон и следва да се отмени.

По разноските:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК право на разноси има жалбоподателя, но доколкото не се претендират не следва да се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град
Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. С. Н., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001366 от 18.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор при СДВР, Отдел „Пътна полиция", с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а" ЗДвП е приложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на л.а. „Р. К.", с рег. [рег.номер на МПС] (с което са отнети 2 бр. табели рег. [рег.номер на МПС]) за срок от 6 месеца.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: